

Tomaž Lapajne Dekleva in Vid Sodnik

Moški

Mojca

Simon

Peter

Marjeta

mama

Štefan

nočna čuvajka

poslovodja

Mojčina mama

1. prizor

Stanovanje Mojce in Simona. Simon sedi za računalnikom in dela. Zasliši se Mojčin glas.

MOJCA: Simon, makaroni se hladijo.

SIMON: Mojca, samo še tole naredim in pridem ...

MOJCA: Simon, res, ... parmezan sem že naribala gor ...

SIMON: Ves php se mi podira in če tega ne rešim, kdo bo?

MOJCA: Eni v Ameriki ...

SIMON: Ah, v Ameriki!

MOJCA (*pride*): Simon, prosim te ...

SIMON: Tebi je lahko. Ti greš v službo, narediš tistih svojih šest ur in prideš domov. In si prosta. Jaz moram pa delati.

MOJCA: Šest ur in še v trgovino sem šla ...

SIMON: Priznam, tvoje delo kot kustosinja je zelo pomembno.

MOJCA: A je bilo to mogoče cinično? Jaz kuham, tebi pa je vse, kar ti kaj pomeni, tvoj php in jpg in mtp in pnr ... Sama bom jedla! Sem mislila pustiti tebi pol parmezana, a ga ne bom! Vsega si bom naribala v svoj krožnik! Pa jpg jej, če hočeš!

2. prizor

Arhiv. Peter, študent, ureja arhiv. Nadzira ga Marjeta, knjižničarka.

MARJETA: Peter, ura je osem, delati bo treba.

PETER: Že delam. Ob pol osmih sem prišel in začel delati ...

MARJETA: Ti bereš! Te časopise je treba zložiti po letnicah, mesecih in dnevih, ne pa, da bereš! Peter, mene čakajo na izposoji, jaz se moram pa s tabo ukvarjati.

PETER: Poglejte, kako je to zanimiva knjiga. To je iz leta ...

MARJETA: Jaz grem delat – me čakajo na izposoji.

PETER: Saj delam ...

MARJETA: Moram pohiteti! Če ne bom pohitela, se bo naredila vrsta in če bo vrsta, ne bomo zmogle vse ... Samo tri delamo na izposoji.

PETER: Gospa Marjeta, obljubljam, da se bom potrudil in bom ta prostor spravil v red!

MARJETA: Milena me že kliče, tako da se ne morem več pogovarjati s tabo. Grem na izposajo. (*Peter odloži knjigo.*) Kam si jo odložil?!

PETER: Tega še nisem uredil ...

MARJETA: Dva evra sedemdeset dobiš na uro! Zresni se! Na izposoji me čakajo.

PETER: Saj, ravno o tem sem se želel pogovoriti ...

MARJETA: Na izposajo grem!

PETER: Do konca meseca bom naredil tole, potem pa ... potem pa ... ne vem ... treba se bo nekaj dogovoriti ... Na počitnice bi rad, za morje je treba bolj konkretno zaslužiti. Saj so še druge službe, druge knjižnice, ki bolj cenijo urejanje arhiva.

3. prizor

Stanovanje Štefanove mame.

MAMA: Kot tvoja mama te sprašujem in iskreno povej, kdaj boš zaključil študij?

ŠTEFAN: Ravno sem podaljšal absolventa ...

MAMA: Podaljšal si? Spet?

ŠTEFAN: Za pol leta sem podaljšal absolventa.

MAMA: Aha! Misliš, da gre to tako zlahka? Malo podaljšamo, pa je!

ŠTEFAN: Mama, daj mi dvesto evrov, pa bo v redu.

MAMA: Samo po denar si prišel! Veš, koliko moram jaz delati za ta denar?

ŠTEFAN: Ja, res imaš naporno delo ...

MAMA: Rada te imam Štefan! Jaz bi zate vse naredila! Dobro veš! Iz moje maternice si prišel! Vse mi pomeniš! Vse kar imam, si ti! Misliš, da sem vedela, da boš taka zguba, ko boš odrasel?

ŠTEFAN: Mama, šestindvajset let imam. Ni treba, da se pogovarjava na tak način.

MAMA: Tretje leto si absolvent!

ŠTEFAN: Pač, podaljšal sem!

MAMA: To je grozno! Veš, kaj mi pravijo sodelavke v službi? Šepetajo!

ŠTEFAN: Koliko imaš pa ti sploh sodelavk?

MAMA: Menjamo se! Tudi v trafiki imamo sodelavce! Šepetajo: »To je pa tista z večnim študentom!«
To pravijo!

ŠTEFAN: Ko se menjate, šepetajo? Koliko se jih pa pride menjat? Mama, daj mi dvesto evrov, pa grem.

MAMA: Koliko izpitov še imaš?

ŠTEFAN: Toliko, da končam! Dvesto evrov!

MAMA: Koliko imaš še izpitov?

ŠTEFAN: Dvanajst. Daj mi ...

MAMA: Dvanajst! To je drugi letnik! So te kar naprej spuščali?

ŠTEFAN: Prosim, daj mi dvesto evrov ...

MAMA: Prihodnjič pridi z indeksom! Ko stopiš v to kuhinjo, hočem, da imaš v roki indeks!

ŠTEFAN: Prav, mama! Zdaj mi pa daj dvesto evrov.

MAMA: Zakaj pa rabiš dvesto evrov?

ŠTEFAN: Za stvari ...

MAMA: Kakšne stvari?

ŠTEFAN: Mama, daj mi dvesto evrov in *Mladino*.

MAMA: *Mladino!*

ŠTEFAN: *Mladino*, saj veš, no, pač ... daj mi *Mladino*. V trafiki lahko vedno kakšno revijo vzamete ...

(*Mu da revijo.*) Dvesto evrov.

MAMA: Zakaj rabiš dvesto evrov?

ŠTEFAN: Za življenje, mama!

MAMA: Da bo to zadnjič! (*Seže v žep.*)

ŠTEFAN: Mogoče kdaj tudi kakšno dekle pripeljem ...

MAMA: Bi bil že skrajni čas! Samo za računalnikom sediš!

ŠTEFAN: Daj mi dvesto evrov!

MAMA: Še sreča, da imam tristo evrov v denarnici ...

ŠTEFAN (*ji izpuli denar iz rok*): Hvala mama! (*Gre.*)

4. prizor

Stanovanje Mojce in Simona.

MOJCA (*sama*): Naredila sem lazanjo ... s špinačo ... shladila se je ... naredila sem musako ...

s krompirjem ... ohladila se je ... res sem se potrudila ... sem spekla potico ... valjala sem testo, mlela orehe ... sploh ni opazil. Šla bom nazaj v Trbovlje. Gospodinja sem lahko tudi v Trbovljah. Sem zato študirala?

SIMON (*vstopi*): Čao! Prinesel sem ti rože! (*Ji da šopek.*) Pred blokom so jih prodajali, ne sprašuj ...

MOJCA: O, rože! Kako lepo! Jih bom dala v vazo. Koliko časa že nisva imela vaze na mizi ... Še vodo nalijem ... Rože ...

SIMON: Saj veš, kaj je danes?

MOJCA: Ne.

SIMON: Trinajsti februar!

MOJCA: Joj, trinajsti februar, ko sva se prvič mečkala! (*Se objameta.*)

SIMON: Kaj si pa ti meni prinesla?

5. prizor

Noč v arhivu, Peter ureja knjige.

PETER (*joka*): Še *Pavlihova pratika* mi ni več smešna ... Ni več vicev, ki bi me nasmejali. To je grozno!

Tega dela ne bo nikoli konec!

NOČNA ČUVAJKA (*vstopi – zapeljivo*): Peter, zaklenila bom arhiv. Ura je devet ... Zdaj se prične moja

izmena – izmena nočne čuvajke.

PETER: V redu ...

NOČNA ČUVAJKA: Odloži že to knjigo in pojdi ven, ker bom zaklenila. (*Peter jo odloži na tla.*) Pa ne na tla! Se boš spotaknil in boš padel ...

PETER: Še nisem končal ...

NOČNA ČUVAJKA: No, pojdi ven!

PETER: Sem šele pri februarju ...

NOČNA ČUVAJKA: Boš tukaj ostal čez noč?

PETER: Če me vi čuvate ...

NOČNA ČUVAJKA: Te bom gledala na kameri iz kabine. (*Gre.*)

6. prizor

Pisarna.

ŠTEFAN: Jaz verjamem, da bi bil odličen skladiščnik!

POSLOVODJA: Aha, verjamete. Pa ste že kdaj skladiščili?

ŠTEFAN: Ne, ampak jaz imam že od nekdaj tako močno željo, da bi bil skladiščnik! Od otroštva!

POSLOVODJA: Pa vi veste, kaj mi zlagamo?

ŠTEFAN: Ja ...

POSLOVODJA (*ga prekine*): Drage stvari! Televizorje! Kamere! Mi smo Big bang! Smo najpomembnejše podjetje v Sloveniji za elektronske naprave. Pri nas so vse stvari še enkrat dražje kot drugod, samo zato, ker smo Big bang.

ŠTEFAN: Jaz sem sanjal, da sem zlagal stvari na police. In vse je bilo urejeno! In če sem zagledal med televizorji eno samo kamero, sem takoj: bip, bip, bip, bip! Takoj sem jo vzel ven in dal med kamere! Takoj!

POSLOVODJA: Zanimivo! Ampak se morate zavedat, da imamo stil. Ko vstopite v naše prostore, začutite mehko preprog, domačnost ...

ŠTEFAN: Takoj se začuti!

POSLOVODJA: ... kot bi prišel v dnevno sobo. Mi hočemo, da bi naši zaposleni razumeli našo filozofijo.

ŠTEFAN: Ko sem prihajal na ta intervju, sem šel mimo televizorja in jaz sem ga kar pobožal.

POSLOVODJA: Veste, kdo sem jaz? Mogoče se vam zdim samo vodja skladišča? Jaz imam certifikat iz organizacije! In znam organizirat stvari.

ŠTEFAN: Jaz sem absolvent in bom zdaj, zdaj končal, ampak imam to strast do skladiščenja.

POSLOVODJA: Povejte, zakaj ste se prijaviли na naš razpis.

ŠTEFAN: Ker si to res želim! Želim si stopit v skladišče in ko rečejo: »Kamera AC 17/C E,« jaz hop in

jo že prinesem! Ta občutek uspeha!

POSLOVODJA: Kaj pa bi vi prispevali našemu podjetju?

ŠTEFAN: Red.

POSLOVODJA: Red?

ŠTEFAN: Ja. Sicer pa ne kadim, ne pijem, študiram samo v prostem času ...

POSLOVODJA: Ste pripravljeni kdaj podaljšati, če bo treba?

ŠTEFAN: Ja.

POSLOVODJA: V redu. Vzamemo vas!

ŠTEFAN: Hvala!

POSLOVODJA: Čestitam. Postali ste novi občasno honorarno zaposleni v Big bangu!

7. prizor

Mojčino in Simonovo stanovanje. Mojca zrlaga stvari v kovček in zraven joka. Ko zapre kovček, odpre vrata in pogleda Simona.

MOJCA: Simon!

SIMON (*brska po tablicah*): Mojca ...

MOJCA: Na železniško grem.

SIMON (*je niti ne pogleda*): Greš na vlak?

MOJCA: Ja. V Trbovlje.

SIMON: Greš do mame?

MOJCA: Ne! Prosila sem, če me lahko preselijo kot kustosinjo v Zasavski muzej. In so odobrili.

SIMON (*jo pogleda*): Zakaj imaš pa kovčke?

MOJCA: Ker grem.

SIMON: Kaj?

MOJCA: Hodila bom v službo v Zasavski muzej in živela bom na Rudarski 2.

SIMON: Kar greš?

MOJCA: Ja.

SIMON: Zakaj?

MOJCA: Stokrat sem ti že razložila zakaj! Vsak dan imava ta pogovor!

SIMON: Zakaj? Še vedno ne vem! Nikoli mi nisi odgovorila!

MOJCA: Lazanjo imaš v pečici. (*Gre.*)

SIMON: Počakaj!

MOJCA: Parmezan še potresi. (*Odbaja.*)

SIMON: Počakaj! (*Mojca se ustavi.*) So gobe v njej?

MOJCA: Ne, sebi sem naredila z gobami, tebi pa brez. In perilo je v stroju. Samo obesi ga potem ...

SIMON: Rad bi se pogovoril s tabo.

MOJCA: Pač ne gre. Simon, ne gre! V Trbovlje grem. V Trbovljah bom srečna. Verjetno.

SIMON: Moj ...

MOJCA: 14.32 gre vlak.

SIMON: Samo še Java script nazaj postavim ... Potem pa sedeva na kavč in se lahko pogovarjava.

MOJCA: Mi boš potem poslal mail: »Sorry, še eno uro bom delal.«

SIMON: Saj veš, da je bolj učinkovito poslat mail, kot hodit v sosednjo sobo ...

MOJCA: Adijo, Simon! (*Gre.*)

Simon vzame v roko tablico in brklja.

8. prizor

Arhiv. Jutro. Peter in nočna čuvajka.

PETER: Takole, jaz sem končal.

NOČNA ČUVAJKA: Jaz tudi.

PETER: Jutro je, domov bom šel.

NOČNA ČUVAJKA: Deset do osmih pridejo prve knjižničarke. Čez uro petdeset ... Do kam si pa uredil? Sem te gledala.

PETER: Do konca.

NOČNA ČUVAJKA: Videla sem, da si se pri eni od knjig ustavil. In petnajst minut gledal vanjo. Gledal si in gledal.

PETER: Nisem vedel, da je kdo to videl.

NOČNA ČUVAJKA: Vse se vidi na varnostnih kamerah. Sploh nisem več gledala glavne avle, samo še arhiv.

PETER: Pri S sem se malo zaustavil ...

NOČNA ČUVAJKA: S?

PETER: Shakespeare. Romeo in Julija.

NOČNA ČUVAJKA: Ooo, romantičen fant. Nisem več mogla odmakniti pogleda, takšna gracioznost, ko obračaš strani. Kakšni prsti ... Lahko bi bil pianist!

PETER: Ah, ne, ne ...

NOČNA ČUVAJKA: Nisem mogla odmakniti pogleda od arhiva. Tvoji prsti, tako elegantni, dolgi ... Sedela sem pred kamero in si predstavljala, kako so spretni.

PETER: Ah, hvala. Nerodno mi je ...

NOČNA ČUVAJKA: Ne bodi sramežljiv, svoje vrline je treba negovati, razvijati ...

PETER: Ste res prijazni ...

NOČNA ČUVAJKA: Peter, v direktorjevi pisarni je zofa, dolga, široka. Ključke imam. Imava pa uro in

petdeset minut. No, uro petinštirideset minut. Imaš priložnost, da razvijaš svoje spretnosti.

PETER: No, no, nisem prepričan ... lahko poskusiva. Pa vidiva, kaj bo ...

NOČNA ČUVAJKA: Zdaj bom slekla uniformo in te čakam. (*Gre.*)

9. prizor

Trgovina z elektronskimi napravami.

ŠTEFAN: Dober dan!

SIMON: Dan!

ŠTEFAN: Potrebujete video igro?

SIMON: Ja. Ne! Joj, skoraj ste me prepričali! Sem šel k frizerju, pa sem videl, kako lepo imate, pa sem rekel, bom kar vstopil, ko je tako lepo.

ŠTEFAN: Delam v skladišču in vem, kaj vse imamo! Povem vam: Video igre se splačajo!

SIMON: Kakšne pa imate?

ŠTEFAN: Action throne three – odlična igra, fantastična grafika, super zvok, akcija, zgodba, vse!

SIMON: Potrebujem samo baterije ...

ŠTEFAN: Kakšen model telefona?

SIMON: Ni za telefon ... navadne, AAA. Za fotoaparatus.

ŠTEFAN: Prav! Greva mimo avtoakustike. (*Hodita.*) Poslušajte to!

SIMON: Zakaj?

ŠTEFAN: Ker morava mimo avtoakustike, da prideva do baterij. Slišite? To je močnejše, kot so imeli včasih ljudje doma! Zdaj greva mimo video kamer. Te so HD. Za to ceno! Vidite? (*Simon vzame fotoaparatus in slika izdelke.*) Zdaj greva pa mimo televizorjev. Ste že videli tako velik televizor? Ste mislili, da je stena? Tukaj imamo pa baterije! Hočete dobre baterije ali »baterije«?

SIMON: Kdaj se pa zapre?

ŠTEFAN: Big bang? Mi smo vam na uslugo do pol osmih.

SIMON: Ste sami?

ŠTEFAN: AAA?

SIMON: Ja. AAA.

ŠTEFAN: Video igrice se zdaj res splačajo! Zakaj fotografirate?

SIMON: Ah, nič, nič ... Kaj slikam? Nič ne slikam.

ŠTEFAN: Torej AAA.

SIMON: Saj, konec koncev ... vidim, da še imam ... (*Gleda na fotoaparatus.*)

ŠTEFAN: Ne boste kupili?

SIMON: Ne, ne rabim ...

ŠTEFAN: Potem morate pa vsaj eno video igrico vzeti!

SIMON: Ponoči je kdo tukaj?

ŠTEFAN: Nočna čuvajka je ...

SIMON: Čuvajka! Ženska!

ŠTEFAN: Ja.

SIMON: Ne prav močna?

ŠTEFAN: Kar močna.

SIMON: Aha. Hvala. Pomagali ste mi.

ŠTEFAN: Ven greste mimo gospodinjskih aparatov.

SIMON: Hvala, na svidenje!

ŠTEFAN: Poglejte si male gospodinjske aparate na poti! Res se splačajo!

SIMON: V veliko pomoč ste mi bili!

10. prizor

Stanovanje Mojce in Simona. Simon bere pismo.

MOJCA (*samo glas iz ozadja*): Dragi Simon. Vem, da ti je nenavadno, da ti pišem pismo na papirju.

V Zasavskem muzeju se mi je iztekla pogodba in me ne potrebujejo več, ker je samo še stalna razstava. Zato imam zdaj več časa. V Trbovljah je res lepo. Skozi okno gledam Mihevčev hrib. In si mislim, kako žalostno, da v Ljubljani nisem videla hribov. Da nisem videla, kako spomladi cveti narava. Zdaj pa vsakokrat, ko pomivam posodo, gledam Mihevčev hrib in si rečem: »O, narava!« Mama je v redu. Po operaciji kolka je dobro okrevala. Zdaj gre že na vrt in okopava. Tudi na vrh hriba gre včasih, vendar gre počasi in s palico. Simon, lahko me prideš kdaj obiskat. Še vedno sem sama.

Simon odloži pismo in prične tipkat na računalnik.

SIMON: TNX, vejica, LOL ...

11. prizor

Arhiv. Peter je razmršen po ljubljenu z nočno čuvajko.

PETER: Hvala. To je bila neprecenljiva izkušnja. Ampak zdaj grem spat ...

V službo pride knjižničarka Marjeta, sreča Petra.

MARJETA: Lepo ste vse naredili. Celo noč! Priden fant.

PETER: Ves čas sem sortiral!

MARJETA: Videti ste čisto utrujeni. Lepo, res lepo. Zdaj grem na izposojno ... Z veseljem sem vam v pomoč, če boste kaj potrebovali. Kako ste se pa razumeli z nočno? Jaz se skregam z njo vsakič, ko se vidiva.

PETER: Saj ni slab človek ...

MARJETA: Mogoče res ne, ampak dela pa slabo.

PETER: Res?

MARJETA: Tako slabo čuva. Sploh ne vem, kaj počne vso noč?

PETER (*zase*): Aja, no, jaz vem ...

MARJETA: To je tako težko, Peter, vi ste mlad, meni je pa težko. Če vidim človeka in mi nekaj ni všeč na njem, se kar skregam z njim. Npr. pride kdo in reče: »A lahko ne plačam zamudnine, ker samo en dan zamujam?« in jaz rečem: »Ne, en dan je en dan! Zamudnina!«

PETER: Poskusite popustiti in boste mogoče kaj začutili, kaj lepega ...

MARJETA: Knjižnična pravila je treba spoštovati! In to je vse v računalniku! No, mislim, saj bi lahko F2 pritisnila ...

PETER: Veste kaj, gospa Marjeta ...

MARJETA: To ste tako lepo uredili! Včasih pride kakšen obiskovalec in hoče *Pavlibo pratiko* iz leta 72 in potem iščem in iščem ...

PETER: Nočem se vmešavati v vaš poklic, ampak poskusite kdaj pritisnit F2 in komu polepšati dan. In sebi tudi!

MARJETA: Nerodno bi mi bilo.

PETER: Pa dajte, poskusite.

MARJETA: Če je zamudnina, je zamudnina ...

PETER: Če boste videli, da je človeku žal ...

MARJETA: Včasih niti članarine nimajo podaljšane in potem moraš dvojno – članarino in zamudnino obračunat ...

PETER: Gospa Marjeta, pritisnite F2!

MARJETA: Ne vem, kaj boste delali jutri, ko ste vse uredili ...

PETER: Jaz bom kar nočno jutri, sem nameraval ...

MARJETA: Boste še časopise uredili?

PETER: Ja! Kar hočete!

MARJETA: No, saj vendarle ni tako zoprno klepetati z vami, ampak moram na izposojjo. Koliko ste stari, Peter?

PETER: Devetnajst.

MARJETA: Izgledate pa enaindvajset.

PETER: Jaz bom zdaj nočno delal, ker se tudi lažje zberem ponoči ...

MARJETA: Upam, da se ne bosta prerekala z nočno čuvajko.

PETER: Se bom potrudil, da ne. Če bo pa kakšna težava, vas bom pa poklical!

MARJETA: Dajte! Čisto blizu živim.

PETER: Aja?

MARJETA: Ja. Nasproti knjižnice. Na dvojki. Na Cizmič pritisnete ... No, grem zdaj na izposojlo
(*medtem, ko odbaja*), F2, F2, F2 ...

12. prizor

Trgovina z elektronskimi napravami. Noč. Gorijo samo modre luči. Simon vlomi in se priplazi v trgovino. V torbo meče izdelke.

MOJCA (*pride z baterijsko svetilko*): Kdo je tam? Ej, ti! (*Posveti vanj*.) Simon, si to ti? Simon?

SIMON: Ja.

MOJCA: Simon? To si ti. So te zaklenili v Big bang? (*Simon molči*.) Vprašala sem: »So te zaklenili v Big bang?«

SIMON: Ne, zaklenili so me ven, pa sem prišel nazaj noter.

MOJCA: Ne smeš biti tukaj ...

SIMON: Kaj ti delaš tukaj?

MOJCA: Delam. Sem prišla delat. Postavili so stalno razstavo in ni bilo več dela zame. Zdaj sem nočna čuvajka. Mi je vseč tudi tukaj, ker ni veliko dela. Je pa plačano.

SIMON: Aja ...

MOJCA: Ja. Zakaj pa nisi doma? (*Simon molči*.) Vprašala sem: »Zakaj pa nisi doma?« Nama se tale pogovor nekam zatika. Mogoče je malo nenavadna situacija, ker svetim vate?

SIMON: Ja, mogoče ... Mogoče zato, ker kradem v trgovini z električnimi napravami.

MOJCA: Ti kradeš? Tega ne smeš!

SIMON: Ja ... Kaj zdaj? Me boš aretirala?

MOJCA: Ne, to dela policija ...

SIMON: Kaj pa boš naredila?

MOJCA: Rekla bom: šc, šc. (*Simon vzame vrečo in hoče iti*.) Samo stvari moraš tukaj pustiti. Če ne, jih moram čez blagajno dat.

SIMON: Ampak, server se je sesul ... Ničesar več nimam. Vse kar sem imel, sem izgubil ... Vse kar imam, je moj prenosnik ...

MOJCA: Tiskalnik tudi ne dela?

SIMON: Ne.

MOJCA: Pa zunanji disk?

SIMON: Zato sem pa vzel vse te stvari ...

MOJCA: Mi pokažeš?

SIMON (*jemlje stvari iz vreče*): Kartuša za tiskalnik, zunanji disk ...

MOJCA: Dva tera vzemi, ena tera je zate premalo ...

SIMON: ... nova miška, pa še fotoaparata za zraven ...

MOJCA: Fotoaparat rajši vrni. Tega res ne potrebuješ ... Saj imaš na telefonu ...

SIMON: Ostalo lahko vzamem?

MOJCA: Ja, samo hitro pojdi. Bom fotoaparat nazaj na polico položila.

SIMON: Živiš v Trbovljah?

MOJCA: Ja, se vozim na delo. Lepo te je bilo videti.

SIMON: Si dobro?

MOJCA: Tako, no. Lepo, da si prišel .. no, ja ... Pojdi zdaj!

SIMON: Lahko se kaj oglasiš. Imam nov disk ...

MOJCA: Prav, bom prinesla zelenjavno juho.

SIMON: Zelenjavno juho!

MOJCA: Pojdi zdaj, preden ...

SIMON: S čemažem?

MOJCA: In poprom! Domač čemaž. Ga imam na vrtu. Ga poberem in stlačim, potem dodam olivno olje in pustim nekaj dni. Pojdi zdaj!

SIMON: Lahko se še kdaj dobiva takole ...

MOJCA: Ne tukaj!

SIMON: Ne tukaj!

13. prizor

Arhiv. Nočna čuvajka. Peter vstopi.

PETER: Prišel sem.

NOČNA ČUVAJKA: Lepo. Sem ravno pričela čuvati. ... Kaj je zdaj? Boš zdaj oblečen stal tukaj?

PETER (*se sleče, potem zagrne zaveso*): Gospa Marjeta živi tamle čez, pa bom raje zagrnil ...

Se divje ljubita, tako da podirata police s knjigami. Nočna čuvajka odide, Peter leži sam gol med knjigami.

MARJETA (*vstopi*): O, ježešmarija. A smo imeli vlomilce?

PETER: Ja, vlomilci so bili. Sva se stepla ... Se opravičujem (*si zakrije mednožje*), vse so pobrali, popolnoma vse ...

MARJETA: Vse so razmetali ... Zdaj vas bomo morali pa najeti, da boste to pospravili. Kaj pa je nočna čuvajka delala? Te ni čuvala?

PETER: V kabinetu je!

MARJETA (*gre proti kabinetu*): Saj sem vedela, da je neodgovorna. Ni primerna za svojo službo. Že za svakinjo jo moram prenašati, zdaj pa še tule! Vedno kaj uniči, spregleda ...

14. prizor

Vse pravice pridržane. Društvo za razvoj gledališča v izobraževanju
tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

Stanovanje v Trbovljah.

MOJCA: Mama, jaz grem.

MOJČINA MAMA: Kam greš?

MOJCA: V Ljubljano.

MOJČINA MAMA: Ravnokar si prišla domov in spet odhajaš.

MOJCA: Pol leta sem že tukaj.

MOJČINA MAMA: In zdaj kar odhajaš? Kaj pa jaz? Misliš, da je meni lahko, ko ti kar prideš in greš kot kakšen ptič? Po letnih časih si! Sem jaz jug? Priletiš za pol leta in potem greš? Jaz sem tvoja mama! Si se spet pobotala s Simonom?

MOJCA: Ja! (*Plane v jok.*) Mama, s Simonom je ... kar v redu ...

MOJČINA MAMA: Je vedno v sobi?

MOJCA: Mami, to so moški. Takšni so moški danes. Sedijo v sobi in so tam. Dolgo tega nisem mogla sprejet, ampak taki so.

MOJČINA MAMA: Moj tudi stalno televizijo gleda ...

MOJCA: Mama, bom prišla za konec tedna ... kdaj pa kdaj ...

MOJČINA MAMA: Ampak res pridi!

MOJCA: Pred cvetno nedeljo pridem. (*Se objameta.*) Pazi na kolk!